

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Pacześniowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 września 2014r.

sprawy z powództwa T. C.

przeciwko M. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 4 czerwca 2014r., sygn. akt I C 343/13

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych. Sąd ustalił, że powódka jako emerytka otrzymuje 2.800 zł emerytury. Na leczenie przeznaczą 500 zł miesięcznie. W tych okolicznościach Sąd pierwszej instancji stwierdził, że powódka bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny jest w stanie ponieść koszty sądowe. Uzyskuje bowiem stały miesięczny dochód, który pozwala na poczynienie oszczędności. Zwłaszcza, że wszczynając postępowanie sądowe winna liczyć się również z ewentualną koniecznością wniesienia apelacji w razie niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia i zabezpieczyć uprzednio odpowiednie środki na ten cel.

Rozstrzygnięcie to zaskarżyła powódka domagając się jego zmiany przez uwzględnienie wniosku. Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła nieuwzględnienie wszystkich okoliczności zaistniałych w sprawie. W uzasadnieniu podkreślała, że przeznaczą na leczenie prawie 1/4 świadczenia emerytalnego. Z pozostałej kwoty musi pokryć koszty swojego utrzymania i wyżywienia, a pozostała kwota nie pozwala na poczynienie oszczędności, które mogłyby przeznaczyć na uiszczenie opłat sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

W myśl art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. z 2005r. Nr 167, poz. 1398 z póź. zm.) zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi zatem pomoc państwa dla osób, które ze względu na ich trudną sytuację materialną nie mogą uiścić kosztów bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania siebie i rodziny. Ubiegający się o taką pomoc powinien więc w każdym wypadku poczynić oszczędności we własnych wydatkach, do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. Dopiero gdyby oszczędności

te okazały się niewystarczające - może zwrócić się o pomoc państwa (postanowienie SN z 24 września 1984 r., II CZ 104/84 , LexPolonica nr 321129).

Sytuację majątkową osoby ubiegającej się o zwolnienie od kosztów sądowych ocenia się w kontekście wszystkich okoliczności jej stanu rodzinnego, majątku, dochodów i źródeł utrzymania. O istnieniu przesłanek zwolnienia od kosztów sądowych decyduje nie tylko wysokość dochodów wnioskodawcy oraz rozmiar usprawiedliwionych potrzeb jego rodziny, lecz także jego ogólny stan majątkowy.

Sąd pierwszej instancji słusznie zwrócił uwagę, że poniesienie kosztów sądowych przez skarżącą w kwocie 756 zł nie pozbawi jej środków do koniecznego utrzymania. Powódka otrzymuje emeryturę w wysokości 2.800 zł. Z przedłożonego oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania wynika, że prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe. Na pokrycie kosztów leczenia przeznacza 500 zł miesięcznie.

Odnosząc się do zarzutów zażalenia zauważyć należy, że powódka wywodzi, iż po pokryciu kosztów codziennego utrzymania nie jest w stanie z pozostałej sumy pokryć kosztów postępowania sądowego, lecz ani we wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, ani w zażaleniu nie wskazuje konkretnie, jaka jest wysokość kosztów jej utrzymania, co de facto uniemożliwia weryfikację twierdzeń powódki w tym zakresie. Nie przedstawiła ona dokumentów w postaci rachunków, czy paragonów, które pozwoliłyby Sądowi na ustalenie, że uiszczenie opłaty w kwocie 756 zł przekracza jej możliwości finansowe.

Nadto podkreślić należy, iż obowiązek uiszczenia opłaty od apelacji zaktualizował się już w dniu wydania orzeczenia przez Sąd pierwszej instancji tj. 25 marca 2014r. Powódka dysponowała wystarczającym (ponad pięciomiesięcznym) czasem na zebranie stosownych funduszy, co przy niewielkiej wysokości opłaty od apelacji, w stosunku do wysokości otrzymywanej emerytury, nie powinno stanowić dla niej utrudnienia.

Z powyższych względów brak było przesłanek do zastosowania wobec skarżącej instytucji zwolnienia od kosztów sądowych. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wyprowadził właściwe wnioski, które Sąd Okręgowy podziela. Skoro zatem wysokość miesięcznych dochodów powódki pozwala na poniesienie kosztów sądowych, to prawidłowo Sąd Rejonowy stwierdził brak przesłanek koniecznych dla zastosowania art. 102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i oddalił wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc, zażalenie oddalił.